

GCM MA PODRŽALO

V ŤAŽKÝCH ČASOCH

„Patrím k vám“, som „Jeden z vás“!
O kom je reč?

No predsa o bývalom GCM-ákovi,
dnes novokňazovi Nitrianskej diecézy

Patrikovi Lenčěšovi,

ktorý maturoval v roku 2010.

V nasledujúcom rozhovore
sa okrem iného dozviete,
čo pre neho znamená GCM,
ako sa dostal ku kňazskému
povolaniu, alebo čo si pomyslí,
keď sa mu ráno nechce
vstávať.

KDE PRÁVE PÔSOBIŠ A AKO VNÍMAŠ SÚČASNÚ SITUÁCIU Z TVOJHO POHĽADU?

Momentálne pôsobím ako kaplán vo farnosti Trenčín Orechové. Vo farnosti som veľmi spokojný, hoci súčasná situácia nás pri pastorácii veľmi obmedzuje. Osobné stretnutia s farníkmi nám veľmi chýbajú, predovšetkým tie na svätých omšiach. Koronakríza, podobne ako každá iná kríza, je však pre nás všetkých aj výzvou a my sa môžeme vďaka nej mnoho naučiť a poučiť. Učíme sa napríklad hľadať nové spôsoby evanjelizácie a pastorácie. Taktiež sa spoločne učíme vidieť Krista tam, kde sme ho doteraz možno nevideli alebo sme ho v týchto oblastiach zanedbávali: napr. vo sv. Písme, v chudobných a trpiacich, v rodine ako v domácej cirkvi a pod. To, že sme „odrezaní“ od kostola neznamená, že sme odrezaní od Krista. Poučiť sa zasa môžeme z nášho vlastného správania sa počas krízy, ktoré sa ukázalo ako nie príliš vzorné, pokorné, katolícke a niekedy dokonca ani ľudské. Priznám sa, že ma správanie mnohých katolíkov veľmi neprijemne prekvapilo. Myslím, že koronakríza nám toho veľa odhalila, veľa toho, z čoho sa musíme poučiť a v čom sa musíme zlepšiť. V istom slova zmysle som za ňu vďačný, pretože pravda je veľký dar.

AKO POZERÁŠ SPÄTNE NA ČAS STRÁVENÝ NA GCM?

Boli to krásne časy, spomínam si na všetky tie aktivity ako napr. duchovné cvičenia, lyžiarske, hudba cez rozhlas, divadelné hry, diskotéky, chodenie na „kofolu“ po škole atď. Na GCM som si našiel priateľov, ktorých považujem doteraz za mojich najlepších priateľov. Ale v týchto GCM časoch som prežíval aj ťažké chvíle svojho života. Keď som bol tretiak, zomrela mi mama. A v tejto kritickej chvíli sa GCM ukázalo vo svojej pravej identite. Pochopil som, že GCM nie je len škola, inštitúcia, či spoločenstvo kamarátov, GCM je rodina, ktorá drží vždy spolu a podporuje sa. Tak ako Cirkev. To je asi najsilnejší zážitok z GCM, na ktorý nikdy nezabudnem a ktorý ma veľmi ovplyvnil v mojom pohľade na Cirkev a pri mojom rozhodovaní o svojom povolání.

AKÁ JE TVOJA SKÚSEŇ SO SPOZNANÍM BOŽIEHO VOLANIA A TVOJÍM ROZHODNUTÍM SA ÍŠŤ NA CESTU KŇAZSKÉHO POVOLANIA?

Moje rozhodnutie stať sa kňazom malo dlhý vývoj. Podobne ako malo dlhý vývoj moje chápanie Boha a Cirkvi. Po skončení štúdia na GCM som šiel študovať filozofiu, ktorá zanechala na mojom myslení a uvažovaní o Bohu, svete a človeku veľký vplyv. Tisíccky rokov sa tisíccky filozofov snažilo nájsť šťastie a zmysel života a ukazuje sa, že bez Boha to jednoducho nejde. Človek (všeobecne i konkrétne) potrebuje Boha. Toto filozofovanie o Bohu ma veľmi bavilo a ešte stále baví. Nechcel som však o tom iba písať a hovoriť, chcel som to žiť, byť toho súčasťou najviac ako sa len dá. Dlhو (roky) som nad svojím povolaním uvažoval a potom som sa rozhodol, že sa stanem kňazom.

Moje rozhodnutie nebolo sprevádzané žiadnou výnimočnou či nadprirodzenou skúsenosťou. Človek sa niekedy musí rozhodnúť úplne slobodne a zostať verný svojmu rozhodnutiu. Pochopil som, že moje šťastie nezáleží od cesty, ktorou sa

vyberiem, ale od toho, s Kým po nej budem kráčať. Samozrejme, mal som veľa pochybností, či cestu kňazstva zvládnem a to predovšetkým kvôli celibátu. No veľké ovocie môže vziť len z veľkej obety, hovorím si doteraz.

VEDEL BY SI SA S NAMI PODELIŤ O TVOJ NAIKRAJŠÍ ZÁŽITOK, KDE SI MOHOL VIDIEŤ, AKO BOH KONÁ, ČI UŽ NA GCM, V SEMINÁRI ALEBO V PASTORÁCIÍ?

Myslím si, že to, ako Boh koná vo svete dokáže vidieť iba pokorný človek a že každé jeho konanie je najkrajšie. A keď sa človek takým stane, tak vidí Božie konanie takmer všade, pretože všetko dobro a krása pochádzajú od Neho. A veľmi pokorný človek pochopí aj Jóbove slová: „Pán dal, Pán vzal, nech je Pánovo meno zvelebené“ (Jób 1, 21). Teda, že Boh je s nami a koná v našich životoch aj v tých ťažkých a nepekných chvíľach. Ja zatiaľ iba sem tam niečo zazriem a uvedomím si, že to je Božie konanie.

Teraz v pastorácii vidím ako Boh zasahuje do životov umierajúcich ľudí, ku ktorým prichádzame a pripravíme ich na smrť. Znie to smutne, ale je to jeden z najhlbších zážitkov, pretože akurát Boh skrze kňaza niekoho pozval a obliekol do neba. Vytrhol ho večnej smrti z ruky a my sa jej môžeme vysmiať: „Smrť, kde je tvoje víťazstvo?“ (1 Kor 15, 55). Boh koná samozrejme počas celého nášho života. Je toho veľmi veľa. Musíme sa len učiť to vidieť. Dávajme si však pozor na to, aby sme videli Božie konanie nielen v životoch druhých, ale aj v našom vlastnom a patrične mu za to všetko ďakovali.

ČO BY SI ODKÁZAL ŠTUDENTOM A PROFESOROM GCM?

To, čo vytvára identitu GCM sú ľudia, ktorí tam vyučujú a študujú. Každý jeden z vás, či profesor alebo študent, je výnimočný a dokáže niečím druhých obohatiť. Študentom prajem, aby objavili v tom mladom veku svoje talenty, aby ich rozvíjali a slúžili nimi druhým. Nikdy neuverte tomu, že ste zbytoční a že nemáte čo ponúknuť. Je to potrebné tak pre vaše osobné šťastie a zároveň je to i vaše poslanie v Cirkvi. A samozrejme, nerobte hlúposti. Majte odvahu ísť správnou cestou. Profesorom zasa prajem, aby vnímali svoju prácu nielen ako zamestnanie, ale predovšetkým ako povolanie, ktoré prináša mnoho dobrej úrody. Aby boli pre žiakov nielen profesormi, ale aj vzormi kresťanského života a aj to, čo sme v Cirkvi – bratmi a sestrami. Byť pre svojho žiaka/žiačku aj bratom/sestrou. Samozrejme, primerane. Máte v rukách moc nielen nad tým, či vaši žiaci budú vzdelaní a vyšportovaní alebo nie, ale aj nad tým, akí z nich budú ľudia.

PREZRADIL BY SI NÁM MYŠLIENKU ALEBO TVOJ OBLÚBENÝ CITÁT, ČI MOTTO TVOJHO KŇAZSTVA?

Oblúbenú myšlienku alebo citát vám neprezradím, pretože nič také asi nemám. Myslím si, že na každú etapu môjho života pôsobí nejaká iná myšlienka, ktorá mi vrta hlavou a ktorou ma Boh vedie. Motto môjho kňazstva je len jednoduchá túžba po svätosti. Iba ak budeme žiť sväto, môže nás Boh používať ako svoje nástroje k budovaniu svojho Božieho kráľovstva na tomto svete. Myslím, že niečo podobné vavela Matka Tereza, ale neviem to zacitovať. Je veľmi zlé a smutné, keď sa kňaz (a aj každý kresťan) nesnaží žiť sväto a žije si svoju predstavu života a kňazstva. Nejde samozrejme o to, aby sme boli vyhlásení za svätých, ale o to, aby sme úplne patrili Bohu. V tichosti a pokore mu slúžili. Možno by som za motto môjho kňazstva mohol považovať slová sv. Pavla: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2, 20). Toto je svätosť života. Samozrejme, je to len snaha tak žiť. Asi som ešte mladý, aby som to dokázal úplne. Ale snažím sa. Preto si vždy, keď sa mi niečo nechce (napr. vstávať, modliť sa, dodržiavať pôst, čistotu atď.) tak sa sám seba tak humorne spýtam: tak chceš byť svätý alebo nie? ☺

